

DIRECTOR CARLES CAPDEVILA
DIRECTORS ADJUNTS IGNASI ARAGAY, ARIADNA TRILLAS
SUBDIRECTORS MANEL MANCHÓN, DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA
EDICIÓ PAPER JORDI CORTADA EDICIÓ DIGITAL SÍLVIA BARROSO POLÍTICA FERRAN CASAS INTERNACIONAL MARC VIDAL, CARME COLOMINA ECONOMIA TONI GARGANTÉ, ÀLEX FONT SOCIETAT CARLES ARBOLÍ CULTURA ANDREU GOMILA, LAURA SERRA COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ ESPORTS TONI PADILLA
LLENGUA ALBERT PLA DISSENY CRISTINA CÓRDOBA FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION XAVIER BERTRAL COMUNITATS GUILLEM CARBONELL TECNOLOGIA ÀLEX PODEROSO
EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL
PRESIDENT ORIOL SOLER DIRECTOR EXECUTIU JOAN ALEGRE DIRECTOR ECONÒMIC/FINANCER ÒSCAR VILUMARA DIRECTOR COMERCIAL SERGI GERMÁN DIRECTOR OPERACIONS JOSEP SOLÉ SISTEMES SERGI RUIZ MÀRQUETING ORIOL CANALS MÀRQUETING SOCIAL MABEL MAS
C/ DIPUTACIÓ, 119 08015 BARCELONA. TELÈFON: 93 202 95 95. ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110 CORREU ELECTRÒNIC: info@ara.cat
TEXT LEGAL Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin repro- duir ni transmetre a altres mitjans de comu- nicació, totalment o parcialment, sense prè- via autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD DL.: B-42598-2010 ISSN: 2014-010X

ENTREVISTA AL CONSELLER LLUÍS RECODER

El director de l'ARA, Carles Capdevila, i el redactor d'Economia Ignasi Pujol en un moment de l'entrevista amb el conseller de Territori i Sostenibilitat, Lluís Recoder. L'autor de la fotografia és Pere Tordera.

EL DIARI D'AHIR

Els sous dels directius de Tabasa: A l'edició d'ahir l'article sobre el túnel del Cadí de la pàgina 21 deia que la remuneració de l'alta direcció de l'empresa pública Tabasa s'havia disparat dels 140.660 euros el 2009 als 246.305 euros l'any passat. Aquest increment s'explica per l'absència durant deu mesos del director general, Albert Vilalta, segrestat a Mauritània. Vilalta va seguir rebent el seu salari durant aquells mesos però Josep Mir, president de Tabasa, va assumir la direcció general provisional i va rebre la remuneració corresponent. De fet, la remuneració de l'alta direcció va baixar un 15% el 2010.

La pregunta de català de selectivitat: A la secció Ara Tu de l'edició de dijous es deia que la resposta a la pregunta de català de la selectivitat era l'opció b. En realitat, la correcta era l'opció a.

Mori el nacionalisme!

ALBERT SÁNCHEZ PIÑOL
ESCRITOR

Què és un nacionalista? Segons Woody Allen és un senyor que si escolta Wagner li vénen ganes d'envair Polònia. I a sobre, podríem afegir, els *polacos* som nosaltres. Així doncs, per què tan sovint, dins i fora, els catalans porten l'estigma de ser nacionalistes? L'ARA té molts lectors joves que potser no saben d'on prové el terme. Una pinzellada.

Al segle XIX es creen el que s'anomena *estats nació*. Fins a aquells moments els individus eren súbdits que devien obediència a un rei. Amb l'aparició dels estats moderns els súbdits es converteixen en ciutadans i ja no es deuen a la reialesa, sinó a un aparell burocràtic. Aquests nous estats se suposa que són monolítics en llengua, religió i cultura, i que tenen un caràcter nacional concret. Tot això és fals. L'estat nació s'acaba de crear i pràcticament no existeix fora de l'àmbit administratiu. En una data tan tardana com l'any 1840 viatgers anglesos constaten que a Marsella "ningú no es considera francès" (!). En realitat, la majoria dels estats europeus són dipositaris d'una immensa diversitat cultural. Però els nous estats consideren aquesta pluralitat com un enemic del poder central (tenen raó) i dediquen ingents esforços a destruir-la. La repressió política és un dels mitjans que té el poder per assolir la desitjada unitat cultural. Una altra serà la guerra externa. Es podria afirmar que Europa és la història de les guerres entre França i Alemanya. Això sí, les guerres apareixen com un magnífic factor de cohesió interna: a les trinxeres de la I Guerra Mundial no hi ha bretons, bascos o catalans, només francesos. En aquest context, el poder galvanitza la població amb una propaganda que podria resumir-se en un punt únic: "Nosaltres som millors perquè som nosaltres". Això és nacionalisme.

A favor de França s'ha de dir que va ser capaç de riure dels seus excessos.

Els dramaturgs prenen la figura de Nicolas Chauvin, un fervorós soldat napoleònic, i el terme *chauviniste* passa a expressar l'esperpent nacionalista. Un xovinista creu que les patates franceses bullen millor, els ànecs francesos neden millor i fins i tot els eclipsis francesos són més esplèndids que els de qualsevol altre lloc del món. Però la faceta humorística no amaga un fet irrefutable: que el nacionalisme és una ideologia funesta, pèrfida i sagnant. Perquè la segona part que es desprèn del "nosaltres" és: "I si som millors que els altres, per què no els hauríem de fotre l'escudella?" Això també és nacionalisme, la seva pitjor vessant. I aquesta va ser la pràctica dels imperis. El nacionalisme és expansiu per naturalesa, implica la supeditació de l'altre i nega qualsevol principi igualitari. Per això, i amb justícia, el nacionalisme té tan mala fama.

Però si els catalans mai no han tingut un imperi, per què dimoni continuen sotmesos al descrèdit associat a la paraula *nacionalisme*? Doncs segurament perquè, com en tantes altres coses, la península Ibèrica sempre ha anat al revés. Al segle XIX l'auge dels nacionalismes coincideix amb les grans unificacions: Itàlia i Alemanya són creades en aquesta època i a partir d'un conglomerat de petits estats. En canvi, un fenomen que a Europa és unificador, a Espanya és centrífug: Catalunya busca la seva

identitat allunyant-se del centre. La contradicció entre els casos europeus i el català és flagrant. Alemanya, Itàlia o França seran països expansionistes que crearan imperis; el catalanisme modern neix, precisament, com un revulsiu contra un nacionalisme, l'espanyol.

Tolerem-ho: pel que fa a la nomenclatura hi ha una inèrcia històrica, i per això alguns partits catalans continuen proclamant-se nacionalistes. I, tanmateix, no seria hora de començar a revisar el terme? No és una qüestió irrellevant: a França un nacionalista és un pallús de poble, a Anglaterra un genocida serbi i a Alemanya directament un nazi. És a dir, que els nostres representats polítics o culturals a l'estranger tenen perduda la batalla comunicativa abans d'obrir la boca.

Personalment m'ofèn que em tractin de nacionalista. Jo no vull envair Polònia, ni tan sols reivindicar el replà de l'escala de veïns. Però és que a sobre el descrèdit nacionalista recau sobre una comunitat humana que pateix la llosa d'un nacionalisme, l'espanyol, al qual podria aplicar-se aquell títol de Miguel Hernández: *El rayo que no cesa*.

No hi ha ni un català que consideri que Madrid forma part de Catalunya; m'agradaria saber quants dirigents espanyols estarien disposats a permetre que Barcelona deixés de ser Espanya. No hi ha ni un polític català, per independentista que sigui, que no estigui disposat a admetre democràticament el "no", si aquest fos el resultat d'un referèndum d'autodeterminació; no crec que hi hagi ni un parell de polítics espanyols disposats, simplement, a tolerar que el referèndum es convoqui. I a qui s'acusa de nacionalistes? De vegades un té la sensació que hi ha països als quals la història els va treure l'imperi del mapa, però no del cap.

JORDI DURÓ

Gallardón.